

Arrest

**nr. 111 011 van 30 september 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 17 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juni 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 3 augustus 2010 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde het Rijk op 30 juli 2010 te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 11 mei 2012 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 87 740 van 12 september 2012 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker diende op 6 maart 2013 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 11 maart 2013 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.6. Verzoeker diende op 29 mei 2013 een derde asielaanvraag in.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 3 juni 2013 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [A.A.] [...]
en van nationaliteit te zijn : Statenloos
die een asielaanvraag heeft ingediend op 29/05/2013*

Overwegende dat betrokkene op 03/08/2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 18/09/2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 06/03/2013 een tweede asielaanvraag indiende die op 11/03/2013 door de Dienst Vreemdelingen-zaken afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 29/05/2013 een derde asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de kopieën die hij tijdens de procedure van zijn vorige asielaanvraag voorgelegd heeft en nu verklaart dat hij aan zijn broer zou gevraagd hebben om de originelen op te sturen. Overwegende dat er niet kan geoordeeld worden over originele documenten die niet voorgelegd worden en die betrokkene zelfs nog niet in zijn bezit heeft. Overwegende dat betrokkene een attest van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen voorlegt waaruit blijkt dat hij staatloze is en verder nog verklaart dat zijn advocaat een regularisatieaanvraag heeft ingediend. Overwegende dat dergelijke feiten geen ander licht werpen op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die geen betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 11/03/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Naar aanleiding van de nieuwe asielaanvraag die door de verzoekende partij op 29 mei 2013 werd ingediend, werden er wel degelijk nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet naar voren gebracht die een beschermingsnood aantonen en verantwoorden dat hun nieuwe asielaanvragen dienen in overweging te worden genomen en doorgestuurd te worden naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen.

Wat de interpretatie van artikel 51/8 Vreemdelingenwet betreft, kan verwezen worden naar het arrest nr. 61/94 van het (toenmalig) Arbitragehof. Deze interpretatie is de enige grondwettelijke interpretatie van artikel 51/8:

“De wetgever heeft aldus beoogd een specifieke vorm van misbruik van procedure, het systeem van herhaalde identieke verklaringen, uit te schakelen.

Daartoe heeft hij de vordering tot schorsing bij de Raad van State uitgesloten in de gevallen waarin de vreemdeling:

- a) reeds vroeger een verklaring om zich als vluchteling te laten erkennen heeft afgelegd, verklaring die na onderzoek niet in aanmerking is genomen; en*
- b) de mogelijkheid heeft gehad om tegen die weigering in beroep te gaan en alle rechtsmiddelen uit te putten; en*
- c) een identieke verklaring aflegt zonder enig nieuw gegeven aan te voeren.*

Nieuwe gegevens in de zin van de bestreden wetsbepaling zijn gegevens die « betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen ».

[...].

Als de vreemdeling nieuwe gegevens aanvoert, maar de bevoegde Minister of diens gemachtigde oordeelt dat zij niet van die aard zijn dat daardoor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 wordt aangetoond, is artikel 50, derde en vierde lid [51/8], niet van toepassing. ”

(stuk 3: Arbitragehof, arrest nr. 61/94 van 14 juli 1994, blz. 28-29, <http://www.const-court.be/public/ri/1994/1994-061n.pdf> en stuk 4: Arbitragehof arrest nr. 83/94 van 1 december 1994, blz. 6-7, <http://www.const-court.be/public/fZ1994/1994-083f.pdf>, [...])

De rechtspraak over de toepassing van artikel 51/8 is vrij breed en verdeeld. Wat opmerkelijk is in de arresten van het Arbitragehof, is dat ook al staat artikel 51/8 een schorsingsmogelijkheid van een beslissing tot niet inoverwegingname in het algemeen niet toe, in de praktijk moet deze beroepsmogelijkheid toch bestaan als er een gegronde vrees voor vervolging wordt ingeroepen. In die zin blijft het Hof gevoelig aan de finaliteit van de asielprocedure, de correcte inschatting van beschermingsnoden. Dit standpunt is vergelijkbaar met de interpretatie van het Grondwettelijk Hof van artikel 39/76 VW over de notie van nieuwe gegevens bij de Raad in volle rechtsmacht.

B. 6.3. Door de mogelijkheid om nieuwe gegevens aan te voeren aan beperkingen te onderwerpen (artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid), beoogt de wetgever een evenwicht tot stand te brengen tussen, enerzijds, de eigen kenmerken van de asielproblematiek en, anderzijds, het beginsel dat het verzoekschrift de grenzen van het gerechtelijk debat bepaalt. Bovendien heeft hij dilatoire debatten willen vermijden (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2479/001, p. 133).

B.6.4. De intentie van de wetgever, zoals die met name is uitgedrukt in de onder B.4.1 geciteerde parlementaire voorbereiding, bestond erin van het beroep tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beroep met volle rechtsmacht te maken, hetgeen

betekent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het geschil in zijn geheel moet onderwerpen aan een nieuw onderzoek en dat hij in dat opzicht beschikt over dezelfde beoordelingsbevoegdheid als de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In die context zou de zorg om dilatoire debatten te vermijden, niet ertoe kunnen leiden dat de Raad zou kunnen nalaten nieuwe gegevens te onderzoeken die de asielaanvrager voorlegt en die van dien aard zijn dat ze op zekere wijze het gegronde karakter van het beroep kunnen aantonen.

B.6.5. Hoewel de bewoordingen van het derde lid van artikel 39/76, § 1, van de wet van 15 december 1980, en met name het gebruik van het werkwoord « kan », het mogelijk lijken te maken dat de Raad beslist om geen rekening te houden met nieuwe gegevens, zelfs wanneer de drie cumulatieve voorwaarden zijn vervuld, moet die bepaling, teneinde in overeenstemming te zijn met de wil van de wetgever om aan de Raad een bevoegdheid met volle rechtsmacht ter zake toe te kennen, in die zin worden gelezen dat zij de Raad ertoe verplicht elk nieuw gegeven te onderzoeken dat de verzoeker voorlegt en dat van dien aard is dat het op zekere wijze het gegronde karakter van het beroep kan aantonen, en daarmee rekening te houden, op voorwaarde dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij dat nieuwe gegeven niet eerder in de procedure kon meedelen.

B.6.6. Ten aanzien van de in dezelfde bepaling vervatte voorwaarden waaraan moet worden voldaan opdat de Raad een nieuw gegeven kan onderzoeken, moet om dezelfde motieven worden aangenomen dat zij geen hindernis kunnen vormen voor de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad ter zake. De voorwaarde dat de nieuwe gegevens een grondslag vinden in het rechtsplegingsdossier kan het bijgevolg mogelijk maken alleen die gegevens te negeren die geen verband vertonen met de in de asielaanvraag en tijdens het administratief onderzoek ervan geuite vrees.

B. 6.7. Voor het overige belet de vereiste, om nieuwe middelen in aanmerking te laten nemen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden van artikel 39/76, § 1, derde lid, niet, zoals gepreciseerd in de in B.5 geciteerde parlementaire voorbereiding, dat die gegevens nog dienstig kunnen worden aangevoerd ter adstructie van een latere asielaanvraag. (stuk 5: Arbitragehof arrest nr. 148/2008 van 30 oktober 2008, blz. 11-12, <http://www.const-court.be/public/n/2008/2008-148n.pdf>, [...])

In een principiearrest van de Raad van State werd het onderscheid tussen de beoordeling van de bewijskracht van een nieuw gegeven ten gronde en de beoordeling of het een 'ernstige aanwijzing' betreft enigszins verduidelijkt:

« Considérant que l'examen de la pertinence de l'élément nouveau relève en principe du fond, et présuppose que la nouvelle demande soit déclarée recevable; que la partie adverse ne pourrait rejeter, dès le stade de la prise en considération, que des éléments qui ne sont pas nouveaux au sens de l'article 51/8 précité ou qui seraient manifestement dépourvus de pertinence pour le sort à réserver à la demande de reconnaissance de la qualité de réfugié eu égard aux décisions déjà adoptées antérieurement par les autorités compétentes; »

(stuk 6: Raad van State, arrest nr. 113.002 van, 27 november 2002, blz. 4, http://www.asylumlawdatabase.eu/sites/asylumlawdatabase.eu/files/aldfiles/Belgium_03%20decision_0.pdf, [...])

Professor Vanheule leest in dit arrest een nieuw criterium op basis waarvan bepaald kan worden of een element al dan niet door de Dienst Vreemdelingen Zaken als 'nieuw gegeven' in de zin van artikel 51/8 moet beschouwd worden. Aangezien het aan het CGVS toebehoort te oordelen over de 'pertinentie' van een element als bewijs voor de grond van de aangehaalde vervolgingsvrees, mag de Dienst Vreemdelingen Zaken slechts nagaan of het nieuw aangedragen element niet 'manifest irrelevant' (« manifestement dépourvu de pertinence ») is voor het beoordelen van de grond van de asielaanvraag. 'Manifest irrelevante' nieuwe gegevens die de in overwegingname van een nieuwe asielaanvraag niet verantwoord zijn dan: « Nieuwe bewijzen van eerder aangehaalde en voor waar gehouden feiten die in de deliberatie [van de eerste asielaanvraag] zijn betrokken ». D. VANHEULE, 'Noot - Bonita en de witte pater: over nieuwe bewijzen in de asielprocedure (noot R.v.St. nr. 113.002% in T.V.R. 2003, nr. 2, blz. 130.

Er moet opgemerkt worden dat het EHRM, bij het onderzoek naar een mogelijke schending van art 3 EVRM, geen tijdsgebonden voorwaarde oplegt bij het in aanmerking nemen van gegevens. In de volgende zaak velt het EHRM een inhoudelijk oordeel over nieuwe stukken zonder rekening te houden met het feit dat deze laattijdig door de verzoeker naar voor gebracht werden:

62. The Government have urged the Court to be cautious in taking a different view of the applicant's claims than the special adjudicator who heard him give evidence and found him lacking in credibility. The Court notes however that the special adjudicator's decision relied, inter alia, on a lack of substantiating evidence. Since that decision, the applicant has produced further documentation. (...)

63. The Court has examined the materials provided by the applicant and the assessment of them by the various domestic authorities. It finds no basis to reject them as forged or fabricated\ (...)

(stuk 7: EHRM, arrest Hilal t UK, arrest no. 45276/99 van 6 Maart 2001, punt 62-63, http://portal.uclm.es/descargas/idp_docs/jurisprudencia/hilal%20c.%20reino%20unido%20-20tortura%20y%20expulsion%20del%20pais%20-%20ingles.pdf)

De Belgische wetgeving stelt verder dat degene die de toegang tot de asielprocedure bepaalt geen bevoegdheid heeft om een deskundig onderzoek te voeren. Dit vormt een extra moeilijkheid. Het UNHCR meent dat Dienst Vreemdelingenzaken een grotere bewijslast oplegt dan dat de Procedurerichtlijn toelaat:

"Belgian legislation stipulates that new elements must not only relate to facts or circumstances that have taken place after the appeal body (CALL) took a final decision on the previous application, but must also contain significant indications of a wellfounded fear of persecution or a real risk of serious harm. The latter component is particularly problematic because it requires the AO - the competent authority to conduct the preliminary examination - to consider questions beyond its jurisdiction it appears that the AO may neither judge the credibility of new elements nor assess them in the framework of the 1951 Convention or subsidiary protection. In particular, it may not state that the new elements do not permit a well-founded fear of persecution to be established."

(stuk 8: UNHCR, Improving Asylum Procedures: Comparative Analysis and Recommendations for Law and Practice - Key Findings and Recommendations, Section 14 - Subsequent applications, maart 2010, blz. 56 en voetnoot 294, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4bab55752.html>, [...]).

De verzoekende partij heeft een attest van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voorgelegd waarin vastgesteld wordt dat verzoeker een erkend staatloze is.

Dit attest werd afgeleverd op 24 april 2013. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen levert dit attest pas af na grondig onderzoek van de stukken waaronder het vonnis waarin de betrokkene als staatloze wordt erkend en het attest van niet verhaal.

Verzoeker werd bij vonnis dd. 7 februari 2013 door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Veurne als staatloze erkend (stuk 9). Het attest van niet verhaal werd afgeleverd op 18 maart 2013 (stuk 10).

De erkenning als staatloze door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Veurne en het hierdoor afgeleverde attest van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen maakt niet enkel een nieuw stuk uit in de zin van art. 51/8 Vw. maar ook een volledig nieuw gegeven.

Volgens verweerster werp dit geen ander licht op de asielmotieven en is er geen sprake van gegevens die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de asielprocedure.

Verweerster oordeelt dit geheel onterecht gezien verzoeker pas een erkende staatloze werd verklaard na het afsluiten van de asielprocedure.

"Nieuwe elementen zijn gegevens die in de vorige asielprocedure niet konden worden aangebracht (bijv. omdat het gebaseerd is op een feit dat dateert van na de beslissing, dan wel dat men pas na de beslissing in het bezit kwam van documenten die een gegronde vrees aantonen)"

(V. Vereecke, Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht, Story Publishers, Gent, 2008, p. 36)

Zoals gesteld is het niet de taak van de Dienst Vreemdelingenzaken om inhoudelijk te oordelen, doch louter na te gaan of er nieuwe elementen aanwezig zijn zoals in casu het geval is.

De verwerende partij beweert dat de nieuwe informatie die de verzoekende partij naar voor brengt geen nieuwe gegevens zijn en dat er, voor wat de verzoekende partij betreft, geen ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980."

3.2. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet .

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit deze bepaling kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangebracht in het kader van een meervoudige asielaanvraag

- nieuw moeten zijn, i.e niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;

- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;

- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat hij bij zijn derde asielaanvraag een attest aanbracht waarin wordt bevestigd dat hij staatloos is en dat verweerder dit document ten onrechte niet als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft weerhouden en zijn bevoegdheden heeft overschreden door het voorgelegde arrest inhoudelijk te beoordelen.

Allereerst moet worden benadrukt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij pas staatloos is geworden na de laatste fase in de voorgaande asielaanvraag, zodat niet blijkt dat de stelling van verweerder dat verzoeker geen elementen aanbracht *“die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure”* verkeerd is. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat door de asielinstanties steeds werd uitgegaan van het gegeven dat verzoeker afkomstig was uit de Palestijnse gebieden en geen nationaliteit had van een door België erkende Staat. In zoverre verzoeker stelt dat de formele erkenning van zijn staatloosheid in ieder geval dateert van na de laatste fase in de behandeling van zijn vorige asielaanvraag moet tevens worden opgemerkt dat verzoeker als staatloze werd erkend bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Veurne van 7 februari 2013 en dat hij zijn tweede asielaanvraag pas indiende op 6 maart 2013. Naar luid van de laatste zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet moeten de nieuwe gegevens *“betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”* Uit niets blijkt dat met *“procedure”* in die zin enkel een procedure ten gronde zou worden bedoeld. De wet maakt ter zake zelf geen onderscheid. Bij het invoeren van de genoemde bepaling was het de bedoeling van de wetgever *“te vermijden dat een vreemdeling zijn verblijf op een kunstmatige manier verlengt door voor een tweede of volgende keer een aanvraag in te dienen, nadat een afgesloten onderzoek heeft aangetoond dat hij niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling. Het gaat dus om vreemdelingen die vroeger reeds een aanvraag hebben ingediend en die de mogelijkheid hebben gehad om tegen een weigering in beroep te gaan”*. (Parl.St. Senaat, 1992-93, nr. 555- 1, 9) Hieruit blijkt de bedoeling van de wetgever om misbruiken door het indienen van herhaalde identieke aanvragen na een eerdere negatieve beslissing uit te sluiten, ongeacht of de eerdere aanvraag niet-ontvankelijk dan wel ongegrond is verklaard (RvS 2 mei 2013, nr. 223.351). Verzoekers betoog dat hij gegevens aanbracht die dateren van na de behandeling van zijn voorgaande asielaanvraag mist bijgevolg feitelijke grondslag.

Daarnaast moet worden geduïd dat het loutere gegeven dat een vreemdeling een document aanbrengt dat op zich niet het voorwerp uitmaakte van een onderzoek door de asielinstanties niet impliceert dat

verweerder dit stuk in alle gevallen moet aanvaarden als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Enkel stukken die ernstige aanwijzingen bevatten inzake het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of die ernstige aanwijzingen inhouden betreffende het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet zijn dienstig. Verweerder vermag dus, zoals verzoeker zelf aangeeft, nagaan of het aangebrachte stuk niet kennelijk irrelevant is in het kader van een asielaanvraag (RvS 27 november 2012, nr. 113.002). Het komt verweerder toe bij de beoordeling van de als nieuw aangebrachte gegevens na te gaan of de aangevoerde gegevens van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 27 juli 2012, nr. 8844 (c)). In casu is het, gelet op het feit dat het ontbreken van een nationaliteit door verzoeker niet wordt betrokken bij zijn asielrelaas, niet kennelijk onredelijk of incorrect om een attest waarin wordt bevestigd dat verzoeker staatloos is als niet relevant te beschouwen. De theoretische toelichting van verzoeker doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK